

Myslím jako člověk

**Myslím
jako člověk**

F.T. Wright

Vydavatel:
ADVENTNÍ SPOLEČENSTVÍ SOBOTNÍHO ODPOČINUTÍ

Souborné vyhotovení a expedice:
Sabbatruhe-Advent-Gemeinschaft
WaldstraBe 37
57520 Dickendorf
B.R.D.

Název originálu:
I Think as a Man

První vydání:
Leden 1998

(I Think as a Man, Czech edition)

Titulní obrázek

Člověk se neutále snaží proniknout do tajemství svého světa.

Považuje sebe sama za dokonalého a osvíceného. Věří, že se světlem, které má, je schopen správně ohodnotit věci, které odkryl a které zkoumá. Myslí si, že ze svého hlediska se na všechny věci dívá správně a spokojeně dále přemýšlí jako člověk.

Ale nástroje, skrze které se pokouší změřit všechny věci, jsou nedokonalé a jeho osvětlení menší, než si uvědomuje. Tato omezení neovlivnila jen jeho chápání a hodnocení materiálního světa, ve kterém žije, ale vedla jej také k nesprávným závěrům o povaze jeho stvořitele.

Aby člověk mohl být vysvobozen od svých klamných představ o Bohu, musí přestat myslet jako člověk a začít myslet jako Bůh. Stane-li se Boží světlo základem lidského hodnocení, uvidí člověk Boha takového, jakým opravdu je.

Úvodem

Posláním tohoto spisu je uvést myšlení směrem, jenž vede k překonání nešťastných a mylných představ o Boží povaze, které ochromují duchovní vnímavost lidí už od počátku doby výskytu hříchu.

Předkládá některé zásady tvořící základ k pochopení tématu, neodpovídá ale na všechny vyvstávající otázky.

Daleko obsáhlejší kniha nazvaná *Hle váš Bůh* se tímto rozsáhlým a spásným tématem zabývá podrobněji a odpovídá na mnoho otázek, o kterých se zde v publikaci nepojednává.

Poznávání Boží povahy, jež byla zjevena v životě a učení Kristově a ve skutečné podstatě i v celé Bibli, je studiem nejvyšší možné ceny. Je-li správně pochopeno, stane se klíčem k věčnému životu.

Kéž by byl každý čtenář těchto stránek pod vedením Ducha svatého osvobozen od myšlenek svéhlavého člověka k myšlení a mluvení slov Božích.

Myslím jako člověk

Již několik dnů bez ustání dopadá na zem déšť v dravých proudech. Přehradní hráz byla vybudována před třiceti pěti lety. Zkalená vířící voda dosahuje téměř k okraji hráze. Déšť neustává.

Obyvatelé v údolí řeky pod přehradou se nadále zabývají svými záležitostmi. Přáli by si, aby už přestalo pršet, ale jinak nevěnují dešti větší pozornost.

Najednou se to stane.

Sypaná hráz se zatřese pod mohutným tlakem nashromážděných vod, praská, trhá se a s hřmotem uvolňuje pěnicí, deset metrů vysokou vlnu divoké zkázy, která zběsilou rychlostí zaplavuje vše, co jí stojí v cestě.

Když bylo po všem, zůstalo třicet devět lidí mrtvých a čtyřicet pět vážně zraněných. Z budov a aut se staly jen bezcenné trosky.

Pojišťovací společnosti označily tuto tragédii za „Boží dílo“. Pochopitelně — mysleli jako lidé.

Nad parnou džunglí tichomořského ostrova

zvedal svou mocnou korunu obrovský vulkán. Nedávno duněl a kouřil a následkem toho se na něj domorodci dívali se vzrůstající obavou. Pak přišel den, kdy silný výbuch rozrazil ovzduší. Hořící láva stékala po svazích hory a neúprosně se valila dolů k vesnicím. Domy byly pohlceny plameny, úroda byla zničena a zásoby utrpěly těžké ztráty. Vesničané jen sami stačili uprchnout ze svých příbytků a nakonec se ocitli v kánoích na vypařujícím se moři. Užaslí a naplnění bázní mluvili spolu o tom, že se na ně hněvá Bůh a oni musí vymyslet způsob, jakým si Ho usmíří.

To také znamená myslet jako člověk.

Muž, který se celý život těšil obdivuhodnému zdraví, najednou onemocněl. Připoutaný na nemocniční lůžko, v bolesti a utrpení, obrátil své myšlenky k Bohu, aby u Něj našel útěchu. Poprvé ve svém životě vzal Bibli z nočního stolku a začal od začátku číst. Když přečetl záznamy o stvoření a Adamově pádu, dostal se k příběhu o potopě, kde viděl, že Bůh spustil vody na Zem, aby zničil ty, kteří Ho neposlouchali. Pak došel k seslání ohně na Sodomu a Gomoru, k neštěstím, která postihla Egypt, a k Božím příkazům pro Izraelity, aby vyšli a pobili Amalechitské od mužů až po křehká nemluvňátka v matčiných náručích.

Bylo toho už příliš. Odložil Bibli s rozhodným závěrem, že nemůže Boha milovat ani Mu sloužit, když je zjevně tak krutý, jak se právě dověděl.

Smutné však je, že všechno vnímal očima lidského chápání. Viděl Boha chovat se způsobem člověka.

Stále častěji přicházejí neštěstí, která připravují lidi na celém světě o život a majetek. Vždy jsou považována za dílo Boha, jenž dává průchod svému hněvu vůči těm, kteří nechtějí poslouchat, respektovat Ho a milovat.

Je to připisování lidského chování Bohu.

Tento způsob neznamená mluvit stejně, jako mluví Bůh, a myslet, jako myslí On. Žádný z lidí nebude nikdy milovat Boha a sloužit Mu, dokud o Něm bude přemýšlet omezeným a povrchním způsobem člověka. Mnohé skutečnosti každodenního života to potvrzují. Lidé se postupně smiřují s představou, že každé neštěstí sesílá na Zem rozhněvaný Bůh, a o svém názoru vůbec nepochybují. Věří, že Bůh všechno dělá k nápravě jejich neposlušnosti. Takto ale nedocházejí k úspěšnému výsledku. Čím více se uvedenému jednámu podrobují, tím méně milují Boha a odbojněji krácejí po svých vlastních cestách.

Jejich reakce je přirozeným důsledkem. Za-

mysli se nad dějinami, zda nějaký pozemský vládce získal lásku a věrnost svých poddaných tak, že na ně uvalil těžké tresty za neposlušnost. Podařilo se mu snad přimět je k vynucené podřízenosti, ale to není oddanost z lásky. Jestliže tedy Bůh používá uvedenou taktiku, jak věří lidé, potom užívá postup, jímž škodí sám sobě. Místo dosažení milující a radostné poslušnosti může počítat v nejlepším případě s podlézavou oddaností a v nejhorším s otevřeným nesmiřitelným odporem.

Jiný způsob myšlení

Existuje jiný, zcela odlišný, povzbudivě krásný a svěže příjemný způsob myšlení o Bohu. Je to Kristův způsob. Nastala doba, kdy lidé potřebují mluvit o Bohu ne způsobem člověka, ale jako Kristus. Když se naučí hovořit o Bohu tak, jako to dělal Kristus, bude láska, radost, obdiv, oddanost a klid přirozeně vyvěrat z lidského srdce. Potom bude Bůh opravdu spatřen jako milující Otec, a ne jako despotický vládce.

Když přišel Kristus na tuto Zemi, měl splnit několik poslání. Jedním z těch nejdůležitějších bylo odhalit falešný vžitý pohled na překrásný charakter Jeho Otce a ukázat Jej takového, ja-

kým ve skutečnosti je. Vybízí každého, aby viděl, myslel a mluvil o Bohu jako On, a ne jako lidé.

Kristus zjevil svého Otce tak dokonale, že všechno, co člověk může nebo potřebuje o Něm vědět, bylo zjeveno v životě a povaze Jeho Syna. Navzdory pozoruhodné úrovni dokonalosti, s jakou dílo konal, je tato stránka Jeho Božské služby dodnes málo známá a uznána. Ani apoštolé si to neuvědomovali. Proto Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.”

Kristus byl velmi zklamán takovou žádostí. Měl k tomu důvod, neboť mu to říkalo, že účel Jeho poslání zůstal nepoznán jedním z těch, kteří mu byli nejbližší — někým, kdo ho měl poznat první a nejlépe.

„Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterakž ty pravíš: Ukaž nám Otce?“ *Jana 14,8.9.*

Kristus prohlásil, že vidí-li jej a jeho překrásný charakter lásky, vidí Otce. Dá se naprosto pravdivě říci, že Kristus nepřišel o Otci jen mluvit. Přišel Jej zároveň ukázat. Aby se mu to podařilo, musel být sám o sobě naprosto přesnou reprodukcí Otce. A také jí opravdu byl.

Již nějakou dobu předtím, než došlo k roz-

hovoru s Filipem, prohlásil, že Jeho život je dokonalým obrazem Otce a On činí jen to, co činí Otec.

„I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžeť Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli On činí, toť i Syn též podobně činí.

Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všechno, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky, abyste vy se divili." *Jana 5,19.20.*

Zde ve vyjádření Toho, který o Sobě prohlásil „Já jsem pravda", *Jana 14,6*, je důležitým bodem nejenom, že Kristus dělal věci, které dělal Otec, ale On je prováděl naprosto shodným způsobem jako Otec. Zásady konání, postupy Jednoho jsou tak přesné a dokonalé, jako toho Druhého.

Mnozí čtou záznamy ve Starém zákoně a vidí Boha jako rozhněvanou pomstychtivou bytost, která nemá na mysli nic jiného, než sesílat spalující oheň na všechny bezmocné, kteří nečinili pokání —jako v případě obyvatel Sodomu. Potom čtou příběh o Kristu, a když v Něm vidí někoho, kdo se zcela liší od Boha, jehož sledují ve Starém zákoně, docházejí k závěru, že povahy Krista a Boha jsou rozdílné. Vidí Krista jako něžnou, milující, laskavou, odpouštějící, skromnou a trpělivou bytost, která

nikdy svým nepřátelům neoplácela stejně. Bez ohledu na to, jak brutálně s Ním zacházeli, jak nelítostně Jej zavrhli, nemilosrdně týrali a bez studu o Něm lhali, odplácel jim jen dobrem. Ačkoliv byl vyzván ke zničení svých odpůrců, nikdy nepozvedl ani prst, aby tak učinil.

Říkat, že Otec a Syn mají různé povahy, znamená mluvit jako člověk, neboť to není způsob, jakým mluvil Kristus. S naprostou rozhodností a autoritou Kristus potvrdil, že On a Jeho Otec mají totožný charakter a konají stejné dílo stejným způsobem.

Jiný pohled

Ti, kteří vidí, jako viděl Kristus, a mluví Jeho způsobem, znají a mluví pravdu. Nemyslí již jako lidé. Odložili všechny své dřívější představy, rozporné s Ježíšovým svědectvím. Znamená to, že museli opustit, co si mysleli, že Bůh ve Starém zákoně dělal, a přijali místo toho jiný, odlišný obraz — takový, jaký se shoduje se zjevením Boha, jak Jej ukázal Jeho Syn během své služby na Zemi. Ve skutečnosti se dá říci, že život a učení Krista jsou měřítkem, podle něhož musí být přezkoušen každý názor na Boha. Každá představa o Bohu Otci bez ohledu na to, jak logickou nebo dlouhodobě

vžitou se jeví a nějakým způsobem se liší od obrazu Krista, musí být odložena jako mylná. Je nutné tak učinit i v případě, že není možné na první pohled poznat, v čem tkví skutečný omyl. Kdo to udělá, získá zajisté správné vědomí o povaze a chování Boha, což vzápětí přinese požehnání a užitek nesmírné ceny. V tomto krátkém spisu nelze prozkoumat každou mylnou představu o Boží povaze, jež se vytvořila ze Starého zákona, ale některým zde bude věnováno místo.

Po několik staletí byli Izraelité v egyptském zajetí, když Bůh v hořícím keři povolal Mojžíše, aby šel a vedl lid do zaslíbené země. Instrukce dané tomuto vůdci byly velmi jasné.

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tě za Boha Faraónovi, Aron pak bratr tvůj bude prorokem tvým. Ty mluvíti budeš všecko, což tobě přikáží; Aron pak, bratr tvůj, mluvíti bude k Faraónovi, aby propustil syny Izraelské z země své. Ale jáť zatvrdím srdce Faraónovo, a množiti budu znamení svá a zázraky své v zemi Egyptské. Aniž poslechne vás Farao. I vložím ruku svou na Egypt, a vyvedu vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z země Egyptské skrze soudy veliké.“ 2. *Mojžíšova* 7,1-4.

Děj dále pokračuje: Mojžíš s Árónem předstupují před faraóna a *žádají* o propuštění iz-

raelského lidu. Po faraónově jasném odmítnutí následuje rána za ranou, jež pustoší zemi do té doby, až je zbitý a poražený faraón rád, že může nechat otroky odejít. Příběh je velmi známý. Lidé sami docházejí k závěru, jakou roli zde hraje Bůh. Tak vidí událost ti, co myslí jako lidé:

Bůh byl nejmocnějším vládcem vesmíru. Přišla doba, kdy se rozhodl, že by Izraelité mohli být osvobozeni. Proto určil Mojžíše, který měl přikázat faraónovi, aby je propustil pod pohrůžkou okamžitých represí, jestliže by nechtěl poslechnout.

Protože panovník odmítl, udeřil na něj Bůh tím, že obrátil Nil a vody v zemi v nepitnou krev. Pak se Bůh zastavil a dal vzpurnému vládci čas k podvolení. Když ten ale znovu odpřel poslušnost, zasáhl jej Bůh zase. S každým opakovaným a vzdorným odmítnutím následovala další Boží rána, až se nakonec zcela zbitý vládce podřídil. Nezbyvala mu jiná volba, než Izraelity propustit.

Nějak podobně se lidé obvykle domnívají, že zde Bůh jednal.

Porovnejme tuto představu s jiným obrazem.

V některých městech světa, jakým je například Chicago v USA, existují mocné zločinecké

organizace, které v sobě vidí pravé vládce velkoměsta. Rozhodnou se, že budou vyžadovat určitou finanční částku od vyhládnutého obchodníka. Jdou tedy za ním a oznámí svou žádost, přičemž mu dají na srozuměnou, že právě oni jsou činnou mocí v této oblasti, a jestliže nevyhoví jejich požadavku, pak na něj tvrdě udeří. Protože muž má své zásady nebo ještě nepoznal moc oněch „vládců“, odmítá uposlechnout. Bezohledně na něj zaútočí. Vyhodí mu auto do povětří, vytlučou výkladní skříň, případně udělají něco horšího. Pak mu dají čas na rozmyšlenou. Bude-li se i nadále vzpírat jim vyhovět, udeří na něj znovu a znovu, až bude nakonec přinucen k poslušnosti. Taková skupina dostane vše, co požaduje, a navíc jí celý incident poskytne příležitost, aby předvedla svou sílu, a příklad obchodníka poslouží k zastrašení ostatních ve městě.

Tyto metody se ukázaly jako velmi účinné. Dosažená poslušnost ale nevyhází z porozumění a lásky k šéfům gangu. Naopak, ti bývají pro své metody nenáviděni a pohrdáni a jsou posloucháni jen proto, že nedávají druhým možnost jiné volby.

Rozhodující otázka

Nyní vyvstává otázka: jaký je rozdíl mezi metodami zločineckých šéfů a metodami, které Bůh zdánlivě použil v Egyptě? Zamysli se nad otázkou, abys přesně věděl, na co se ptá. Zabývá se metodami jednoho a přisuzuje je tomu druhému. Neptá se na důvody nebo povahu, ale na způsob jednání.

Odpověď musí znít: žádný rozdíl neexistuje. Vezmeme-li v úvahu všeobecně rozšířený výklad Božího chování v Egyptě, pak zjistíme, že způsoby Boha a těch, kteří se živí loupeží a útlakem, jsou shodné.

Když to budu tvrdit velmi vzdělanému člověku, pohotově mi odpoví, že Bůh opravdu použil tytéž metody jako zločinci, ale Boží záměr byl odlišný. Jinými slovy, zatímco zločinci užili těchto praktik k dosažení svých vlastních sobeckých záměrů, Bůh vše dělal pro druhé. Tím se dokazuje názor, že účel světi prostředky a metody užité zločinci nejsou spravedlivé, protože vycházejí ze sobeckých pohnutek, zatímco stejné jednání Boha je ospravedlněno, neboť On jedná na základě správných pohnutek.

Takové zdůvodnění však není podepřeno Biblií. Bůh osobně vyvrací, že by Jeho cesty by-

ly shodné s cestami lidskými. Ujišťuje nás naopak o tom, že jsou naprosto odlišné.

Tady jsou Jeho slova:

„Nejsouť zajisté myšlení májako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše." *Izaiáš* 55,8.9.

Co Bůh v tomto výroku říká, je pravdou jen tehdy, když výše popsany obraz Boha není pravdivý. Jednal-li Bůh v Egyptě tak, jak je obecně vnímáno, potom se Jeho cesty nelišily od cest nejhorších lidí a sám ze sebe by učinil lháře tím, co řekl v uvedených verších. Ale Bůh není lhářem. On je pravda a mluví jen pravdu a podle ní víme, že je zapotřebí získat odlišné porozumění Jeho jednání v Egyptě.

Nejen svědectví Starého zákona volá po takovém přehodnocení. I život Krista, který činil pouze, co činil Otec, a přesně tak jako On, naprosto popírá populární verzi Božího jednání v Egyptě. V celém Kristově životě nevidíme chvíli, ve které by užil nátlakových metod, aby si jimi zabezpečil vytoužené výsledky. Není možné najít jediný takový záznam, protože neexistuje. Ve světle svědectví našeho obdivuhodného Spasitele, který prohlásil, že činí jen to, co činí Otec, je povinností vůči lidem, kteří

se chystají i nadále věřit, že Bůh jednal v Egyptě jako utlačovatel a že dosáhl svých cílů užitím síly, hledat situaci, ve které Kristus provedl své záměry lidským způsobem.

Takovou však opravdu nelze najít. Jen u jedné události — očištění chrámu — by mohlo být použito vysvětlení, jež by zapadalo do podobných představ. Někdo totiž může namítnout, že Kristus hrozil penězoměncům zbičováním. Bude ale ukázáno, že argumentovat tímto způsobem znamená myslet jako člověk a ne jako Kristus. Co zde Kristus opravdu udělal, se zcela ujasní, když bude pochopeno, jak Bůh skutečně jednal v Egyptě.

Dary lásky

Protože Ježíšovo svědectví ani v nejmenším nepotvrzuje populární verzi o Božím jednání v Egyptě a Bůh sám dosvědčuje, že Jeho cesty nejsou cesty lidské, musí být nalezen jiný obraz jednání Boha v Egyptě. Obraz, který je přísně biblický a v dokonalém souladu s Ježíšovým svědectvím. Musí promlouvat ne jako člověk, ale jako Kristus.

Písmo v pravdě svědčí, že „Bůh je láska“.
1. Jana 4,8.

Něco z plné síly tohoto Slova je možné si

uvědomit nejen z poznání skutečnosti, že Bůh miluje, i když je to pravda, ale že říká — On je láska. Miluje, neboť je láska. A poněvadž je Bůh věčný, nekonečný, neomezený, i Jeho láska je stejná: nekonečná. Neexistuje tedy okamžik, ve kterém by mohl být nalezen konec nebo omezení Jeho lásky. To je důvod, proč je o Něm psáno — „u něhož není proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění.“ *Jakub 1,17.*

Lidská láska je konečná nebo omezená. Milujeme tak dlouho, dokud jsme milováni, ale pak začne naše láska upadat. Může se stát, a často tak bývá, že se intenzita naší lásky změní ve stejně silnou až zběsilou nenávisť. I v tom se liší Boží cesta od cesty lidské. Nezávisle na míře zavržení Boha, jak hodně Jím pohrdáme, bojujeme proti Němu, haníme Jej nebo se od Něj vzdalujeme, Jeho láska k nám se ani v nejmenším nezmění.

Velký rozdíl mezi Boží a lidskou láskou je ve skutečnosti, že Bůh miluje ne proto, jací jsme ale proto, jaký je On, zatímco lidé milují ne kvůli tomu, že jsou takoví oni, ale kvůli tomu, jaký je člověk, kterého milují.

Onen postoj se utváří už v dětech od prvních dnů jejich života, kdy jim rodiče říkají: pokud budeš hodný, Otec a matka tě budou milovat,

budeš-li však zlobit, přijdeš o naši lásku. Dítě myšlenku velmi rychle přijímá a používá ji ve vztahu ke druhým dětem. Je-li chování jiného dítěte přizpůsobeno jeho měřítkům a přáním, lásku opětuje. Jestliže se ale druhé dítě nechová tak, jak po něm požaduje, pak mu lásku odejme. Celý tento postup se řídí jediným kritériem: zda schopnost milovat má ten druhý člověk a ne vlastní schopnost milovat někoho jiného bez ohledu na to, jaký je.

Stejný postoj v jednání se projevuje při vstupu do dospělosti a manželství. Jedinci, kteří jsou milováni na základě toho, jací jsou, byli vyhledáni díky tomu, že jiní byli vyloučeni. Vyhledání se stanou vyloučenými, když změní své způsoby natolik, že již více nevyhovují potřebám a touhám milujícího.

Lidé jsou náchylní soudit Boha podle svých vlastních zkušeností a myslí si, že je úplně stejný jako oni.

Proto v Něm vidí někoho, kdo nás má rád, jen když jsme milujícími služebníky a posloucháme-li Jeho požadavky. Skutečnost však dokazuje, že nezávisle na tom, jak nemilujícími můžeme být, Jeho láska k nám se nemění. Co se změní, je dosažitelnost této lásky, neboť každý skutek neposlušnosti je skutkem odloučení se z naší strany. Naše odchýlení však ne-

smí být vysvětlováno jako odejmutí lásky z Jeho strany.

Nekonečná láska je nekonečná obětavost. Boží podstata je vždy jen vyzařující nesobecnost. Když Pán tvořil nebe a Zemi, nedělal tím nic pro sebe. Vše určil stvořením, jimž dal vzniknout. Pro tebe, pro mne, pro člověka v každé době. Podívej se na plnost podmínek, které Pán vytvořil, jakmile chtěl přivést k existenci živé bytosti.

Když Bůh plánoval, že obdaří lidskou rodinu životem — darem lásky, viděl, že to nestačí. Kdyby dal zamýšlené bytosti život, ale bez domova, nezbylo by jí pak nic jiného, než jen putovat ve věčnosti prázdnotou a chladnou tmou nekonečného vesmíru, bez čehokoliv k vidění, kohokoliv k rozmluvě a s ničím na práci. Nebylo by lepší potom neexistovat? Šlo by o smrt zaživa v nejhorší podobě.

Proto Bůh ve své neomezené lásce a moudrosti zamýšlel stvořit nejprve dokonalý domov — dar lásky. Stalo se tak v prvních dnech týdne stvoření. Ale to nebylo vše. Země nemohla být vyhovujícím domovem, poskytujícím nevyčerpatelné možnosti rozvoje a činností, pokud by nebyla vybavena potřebnými silami. Tyto síly jsou dvojího druhu — uvnitř člověka a kolem něj. Není zde zapotřebí vyjmenovávat všech-

ny. Pro ujasnění nám postačí jen několik příkladů.

Uvnitř člověka se nachází fyzické, svalové, intelektuální a duševní síly. Mimo něj jsou mocné síly přírody, jako je elektřina, Slunce, gravitace a tisíce jiných.

Opatřením síly vznikl problém, neboť přestože byla dána jen pro požehnání a štěstí, obsahuje i krutou moc ke strašnému ničení. Taková je pravá povaha síly. Nemůže existovat bez schopnosti být požehnáním nebo zkázou. Je to osvědčená pravda, kterou můžeme vidět každý den.

Vyvstalý problém nemohla nekonečná moudrost přehlédnout a nekonečná láska jej nemohla ponechat bez vyřešení. Bohu se nabízela nejedná možnost, například naprogramovat lidskou mysl tak, že si automaticky vybere vždy jen správnou cestu. Kdyby to byl nejlepší způsob, jakým Bůh mohl postupovat, uskutečnil by se. Přijetí podobného opatření k ochraně lidské rodiny by však pro ni samotnou znamenalo ztrátu možnosti volby a tím ztrátu schopnosti myslet. Bylo by to omezením a zábranou nejvyššímu a nejbohatšímu naplnění přání a možností člověka a snížením jeho postavení na úroveň nižší, než je úroveň zvířat.

Jestliže dal Bůh člověku svobodu v rozhod-

vání, pak neexistuje jen jedno řešení, které si lze vybrat. Lidé by dnes raději zemřeli, než aby žili v otroctví. Více organizací nebo hnutí už přijalo za své heslo: Svobodu, nebo smrt.

Muselo se nalézt východisko, zabezpečující dokonalou ochranu před každým nebezpečným užitím síly a zároveň nebránící člověku ve svobodě volby a myšlení. Situace vyžadovala sestavení dokonalých zákonů zahrnujících každou stránku fyzické, duševní, morální, materiální, vědecké a duchovní existence člověka. Ani první rodiče, ani žádný z jejich potomků neměli moc a moudrost k vyřešení uvedených problémů vytvořením tolik potřebné soustavy. Bůh však ano. Ve své nekonečné moudrosti a lásce se radoval, že může dát nejvýše dokonalý a požehnaný dar, jakým jsou zákony Jeho království.

Největší tragédií ovšem je, že lidé vidí zákon jen zčásti takový, jakým jej Bůh určil. Oblasti zákona, které se týkají vztahu člověka k člověku a vztahu člověka k Bohu, jsou většinou lidí považovány za plán vymyšlený Bohem pro to, aby Jej lidé uctívali a klaněli se Mu. Nic nemůže být od pravdy vzdálenější a Bohem stvořené bytosti více ochuzující. Dokud se člověk drží těchto představ, ať už z naprosté nevědomosti, nebo tvrdošíjného odporu k pravdě, nemůže vi-

dět skutečnou Boží povahu ani dosáhnout pravého společenství s Ním. A tak má-li se naplnit Boží záměr, což znamená naplnění nejvyššího štěstí člověka, pak musí začít nápravou zkreslených představ o Něm.

Obvykle jsou tyto představy zajímavou směsí pravdy a lží. Existuje skutečná snaha rozpoznat a využít zákon v přírodní a obzvláště přesně ve vědecké oblasti. Miliónové částky jsou každoročně vynakládány na univerzitách, ve vládách a v podnicích na výzkum lepšího pochopení a využití sil vesmíru, samozřejmě v rámci daných zákonů. Studenti různých oborů jsou pro výkon svých budoucích profesí vyučováni potřebě přísné poslušnosti zákonných ustanovení. Vzpomeňme například zdánlivě nekonečné předpisy, kterými se musí řídit kapitán letadla. Jejich porušení vede k rychlému a přísnému disciplinárnímu řízení, nebo k okamžitému propuštění. Letecké společnosti tak jednají, protože si naprosto jasně uvědomují, že dodržování zákonů chrání a udržuje životy. Vědí to a nic nenamítají.

Je tragické, že lidé jsou ochotni uznat nesmírnou a nepostradatelnou hodnotu vědeckých zákonů a zároveň nedokáží provést jejich spojení s Dárcem života. Člověk je vidí jako něco, co se vytvořilo z ničeho, ale co přitom po-

zvedne jeho životní úroveň na nejvyšší stupeň a dá mu moc nahánět svým nepřátelům strach. Tento nedostatek porozumění přináší obrovské ztráty, protože Bůh není jen Dárcem života. Je také velkým Učitelem, který touží zasvětit své děti do nejhlubšího a nejvšestrannějšího poznání všech věcí. „Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova." *Příslaví 9,10*. Bůh je nekonečný v poznání a moudrosti a čeká připravený udělit je každému, kdo přijme Jeho vyučování. Kdyby se dnes lidstvo učilo jen od Něho, místo pokusů získat veškeré vědění vlastními silami, bylo by mnohem prospěšnější a pokročilejší, než je nyní.

Když však dojde na morální zákon, je postoj člověka žalostný. Zatímco je ochotný jiná nařízení zachovávat, zde se ze stejné povinnosti vymlouvá. Lidé svým jednáním ukázali, že chtějí zákony, které je ochrání před druhými, a nechtějí takové, které by chránily druhé lidi před nimi. Tento zákon je ovšem určen k zajištění stejné nestranné a dokonalé ochrany každého člověka. Nikdy nepřeje jednomu více než druhému.

Neexistuje jediné přikázání, které by Bůh vytvořil ke svému vlastnímu vyvýšení, zájmu nebo požehnání. Někomu se to může zdát neuvěřitelné, ale je to pravda. Lidská mysl uvažo-

je podle zásady — mít velkou moc znamená mít možnost užívat si svobody na úkor druhých. Na základě toho se člověk domnívá, že když má Bůh nekonečnou moc, užívá ji ke svému vyvýšení a uspokojení vlastních náročných přání.

Jenže Bůh není člověkem. Jeho způsoby se liší od způsobů obyvatel této Země, kteří se oddělili od Jeho myšlení a cest.

Zamysli se nad prvním přikázáním: „Nebudeš míti jiných bohů přede mnou“. Jak běžně je považováno za Boží nařízení, které právě Jemu zajišťuje plné uznání Jeho postavení a z toho plynoucí náležitý respekt a uctívání. Zdá se, jako by bylo utvořeno k prospěchu Boha, a ne člověka.

Tento výklad však neodpovídá skutečnosti. Úmluva je určena pro samotné stvořené bytosti. Bůh ji nepotřebuje a nesobecká láska ani nemyslí na vlastní ochranu. Krátká úvaha nám snadno ukáže, jak hodně si potřebujeme uchovat takové přikázání ve své mysli.

Bůh je Stvořitelem nebe a Země. Mimoto ještě okamžik za okamžikem osobně řídí a udržuje všechna mocná nebeská tělesa a síly ve správných, jím určených dráhách a dodává energii k jejich dalšímu trvání. Jen On sám je schopen to dělat. Kdyby bylo možné, aby jiná

bytost stanula na Jeho místě, vyschl by pramen života a energie a jediným nevyhnutelným následkem by byl zánik.

Například slunce je ohromná elektrárna vydávající nepředstavitelnou energii, jež musí být Bohem neustále doplňována. Nemůže být samo o sobě nekonečně soběstačné. Život na naší planetě by zanikl, kdyby přestalo pravidelně vykonávat dosavadní funkce. Proto je nanejvýš nutné, aby Bůh nebyl sesazen ze svého postavení, z něhož Slunce ovládá. Někdo snad namítne, že není nikoho, kdo má moc Boha z Jeho postavení odstranit. Fyzicky to skutečně udělat nelze, je však způsob, kterým lidské bytosti jsou schopny Jej odsunout. Může se tak stát, protože Bůh nikdy nevnucuje svou přítomnost tam, kde není žádána.

Když lidé dávají neústupným odporem najevo, že necítí žádnou potřebu Boha, a proto též touží, aby je samotné nechal řídit své vlastní záležitosti, Bůh se s nimi nepře. Naplňuje jejich naléhavá přání a opouští je, jak si přejí. Ti, kdo takto zavrhli Jeho lásku a milost, jsou uprostřed sil, které se vymykají Boží kontrole.

Jen uvaž, co by to znamenalo ve vztahu k samotnému Slunci. Nevíme přesně, jaký by byl průběh, ale můžeme si představit různé možnosti. Nenajdeme však ani jedinou zajišťující

naše přežití. Buďby Slunce vyhaslo, explodovalo, mohlo by odletět do vzdálenějšího vesmíru, anebo by se naopak srazilo se Zemí. Jakákoliv změna by znamenala zánik veškerého života.

Až na určité oblasti nedošlo dosud k situaci, kdy by všechny lidské bytosti zaujaly vůči Bohu odmítavý postoj. Sodoma a Gomora byla města, kde k tomu došlo, a stejný stav vznikl i ve vzpurném Egyptě.

Mojžíšova hůl

Skrze Josefův život byly Egyptanům otevřeny oči, aby mohli vidět Boží lásku a moc, která působí k jejich záchraně. Mocný vládce se řídil Božími pokyny danými skrze tohoto mladého muže a Egypt se díky tomu stal nejmocnějším národem na Zemi. Blahobyt ale přinesl odpadnutí a na Boha se brzy zapomnělo. Pohrdání Boží láskou a péčí rok od roku stále více vzdalovalo egyptský národ od Boha. Neustále se přibližovali k okamžiku, ve kterém by Boha naprosto zavrhli a donutili Ho vzdát se kontroly nad mocnými přírodními silami a přenechat je tak vlastní zkáze. Nekonečně milující Bůh však nemohl dopustit, aby faraón nebyl předem jasně varován před tím, co se blíží. Vyslal tedy Mojžíše s holí v ruce, aby odhalil, k čemu

se schyluje. Mojžíš předstoupil před faraóna jako Boží zástupce. Činil to, co mu Bůh oznámil. Takovým způsobem mohl Bůh panovníkovi sdělit, co hrozí Egyptu.

Hůl v Mojžíšově ruce byla symbolem pro síly, které Bůh vložil do přírody a člověka. Stejně jako Mojžíš držel a ovládal hůl, držel a kontroloval Bůh tyto síly. Když hůl opustila prorokovu ruku, proměnila se v hada, dobře známý symbol satana — ničitele.

Při prvním kroku vyzval domýšlivého vladaře, aby propustil Izraelity. Byla to láskyplná výzva k litości a poslušnosti vyslovená v souvislosti s hrozící katastrofou. Zdůrazňovala potřebu kroků, jež měly být neodkladně učiněny. Opomenout tuto nabídku, která sledovala jeho prospěch, by znamenalo zvednout stavidlo záplavě žalu až do doby, kdy bude faraón zbaven moci dále své otroky držet.

Pro úspěšnost Božího díla záchranu Egypťanů a propuštění Jeho lidu muselo být vládci dáno naprosto jasné zjevení toho, co by Bůh skutečně učinil, a ukázáno, že trápení, která na ně přicházejí, nejsou vlastnoručním Božím dílem, ale jsou nevyhnutelným a nezadržitelným následkem odmítnutí zákona, jenž je ochráncem života. Aby to faraón poznal, bylo mu předvedeno ono podobenství s holí a ha-

dem. Všechno záviselo na jeho schopnosti chápat sdělení v něm obsažené a na ochotě poselství přijmout. Podobně je tomu i dnes. Vše závisí na naší schopnosti rozeznat, co měl faraón podle Božího úmyslu pochopit a následovat.

Lekce je stejně tak srozumitelná jako jednoduchá. Pokud byla hůl v Mojžíšově ruce, nikdy nebyla smrtonosným hadem. Aby se změnila v hada, musela se dostat z jeho rukou mimo jeho kontrolu. Po celou dobu, kdy nebyla v jeho rukou a pod jeho kontrolou, byla hadem. Ve chvíli, kdy byla opět uchopena, stala se zase holí.

Pravda nemohla být vyjádřena jasněji. Je smutné, že se faraón poselství nechopil, ale u tebe a u mne tomu tak dnes nemusí být. Co chtěl Bůh panovníkovi sdělit, bylo následující:

„Faraóne, mocný vládce Egypta," řekl Bůh, „navzdory rostoucímu odpadlictví, které provází tebe i tvůj lid, byla až dodnes hůl moci v Mé ruce a pod Mou kontrolou. Proto tvou zemi neprošel Ničitel. Těšil jsi se obdivuhodnému blahobytu a požehnání. Dostalo se ti největší příležitosti povstat v nejmocnější národ na Zemi. Ale denně se ode mne vzdaluješ, protože neposloucháš pravé zákony, které jsem ti v lásce dal, abych tě ochránil. Tím jsi trhlinu odloučení rozšířil do dálky i do šířky natolik, že už

téměř nemohu ovládat síly, které jsem vložil do přírody a do tebe. Prosím tě nyní, lituj svého odpadnutí. Dovol nyní, aby Izraelité odešli, jako důkaz ochoty poslechnout Mne a řídit se zákony, které zaručují tvoje bytí. Nepřeji si vidět tě bitého a ničeného strašným utrpením, které přivádíš na sebe a svůj lid. Odmítneš-li litovat, pak přetrhneš poslední slabou kontrolu, kterou ještě nad mocnými silami mám. Pak opustí mé ruce a změní se v prvky hrozná zkázy. Pamatuj však, že i když k tomu dojde, mohu po nich sáhnout a opět je držet. Jakmile se tak stane, nebudou více nositeli zkázy, ale opět holí požehnaní."

S jak podivuhodnou láskou a touhou Bůh působil na nepovolené srdce vzpurného vladaře! S jakou pýchou a pohrdáním odmítl vládce příliš tak neměnné lásky! Jeho odpovědí bylo, že zavolal kouzelníky své říše, aby pohodili své hole. Ty se zdánlivě taktéž proměnily v hady, ale místo toho, aby vznikla situace jednoho k jednomu, bylo jich mnoho protijednomu. Všichni přítomni byli svědky výjevu, ve kterém had z Mojžíšovy hole pozřel hady faraónovy.

Co vlastně vládce svou odpovědí řekl? Prohlásil tím, že nemá ani nejmenší potřebu Boha, jenž drží síly pod kontrolou. Může si docela dobře žít, zcela nezávisle na Bohu. Dovoluje

je Mu pustit hůl a nechat ji změnit v hada zkázy. On má ve svých příkazech moc, která dokáže víc, než jen soutěžit se silami, které Bůh upustil ze Svého držení.

Takový je neustálý postoj člověka. Když se zdá, že ho pohltí starosti, utíká k vlastní vynalézavosti, aby je zvládl. Pokud vzpomene na Boha, tak až v poslední řadě. Jakmile potíže ustanou, Bůh je zapomenut. Jenže člověk nemůže ovládnout síly, které se ocitnou mimo Boží kontrolu a řízení. Když se od moře přizemne mocný uragán a všechno boží a ničící, pak není nic, čím by jej lidé mohli zastavit. Uhání, kam se mu zachce. Stejně je to i při zemětřesení s vulkanickými erupcemi, obrovskými požáry a podobně. Člověkem není schopen odporovat a už vůbec je ovládat.

Ani faraónovi hadi nebyli s to ovládnout Mojžíšova hada. Všechny je pozřel a zůstal přitom neoslaben.

Bůh by nikdy nemohl sdělit poselství jasněji, než jak učinil před faraónem. Ani faraón nemohl jeho poselství úplněji zamítnout.

Další den ukázal Mojžíš holí na místo, kde měla být odňata Boží přítomnost, aby vládce nemohl tvrdit, že to, co Bůh oznámil se stane pouhou náhodou.

Celou dobu, kdy na faraóna dopadaly rány,

držel Bůh s láskou a touhou dveře milosti otevřené. Byl neustále připraven a ochoten znovu převzít kontrolu nad silami, které Egyptěanky sužovaly. Mohl to však udělat jen tehdy, jestliže by činili pokání a vložili dílo zpátky do Jeho rukou. Faraón musel uznat, že ani on ani jeho kouzelníci nemají moc, která by udržela činitele zkázy pod kontrolou. Teprve tehdy využil dobroty Boží povahy, když se ocitl v obrovském tlaku, prosil Boha skrze Mojžíše, aby od něj rány zase odešly, a učinil před Bohem mnoho slibů. Bůh odpověděl tím, že vztáhl ruku, uchopil hada za ocas a ten se stal opět holí. Jakmile však bylo po potížích, vrátila se faraónovi troufalost a zapomněl, co Bohu slíbil.

Člověk je stále stejný. V okamžiku zděšení, až ho síly, které nemůže ovládat, dovedou na práh smrti, volá k Bohu o pomoc a zavazuje se Mu velkými sliby. Když je nakonec mimo nebezpečí, na všechny své sliby zapomíná a navrácí se k cestám bezbožnosti.

V USA v roce 1846 převážel malý parník cestující z Portlandu v Main do Bostonu v Massachusetts a tu se náhle přes Atlantik přehnala divoká bouře a ohrozila životy lidí, kteří byli na palubě. Jedna z cestujících příhodu popsal následovně:

„Nacházeli jsme se ve velkém nebezpečí. Loď se strašně kymácela a vlny narážely na okna kabin. V místě, kde přebývaly ženy, panoval velký strach. Některé volaly o pomoc k panně Marii, zatímco jiné slavnostně přísahaly Bohu, že když se dostanou na pevninu, zasvěťí své životy Jeho službě. Byl to obraz zděšení a zmatku . . .

Boží milostí jsme se všichni ve zdraví dostali na pevninu. Přesto někteří z cestujících, kteří v bouři projevovali veliký strach, vypadali, jakoby rázem vše zapomněli a navíc si ze všeho dělali legraci. Jedna žena, která slavnostně přísahala, že se stane křesťankou, když jí bude dopřáno uvidět pevninu, posměšně vykřikla: Chvála bohu, to jsem ráda, že stojím opět na zemi! Připomenula jsem jí její slib učiněný před několika hodinami, ale ona se ode mne s úsměškem odvrátila.

Bezděky jsem si vzpomněla na lítost na smrtelné posteli. Mnozí po celý svůj život slouží sami sobě a satanu. Když jsou pak přemoženi nemocí a je před nimi strašná nejistota, mají obavy pro své hříchy. Možná i řeknou, že jsou připraveni zemřít, také jejich přátelé věří, že byli skutečně obráceni a připraveni pro nebe. Kdyby se tito lidé opět uzdravili, byli by ale vzpurní jako dřív."

Stejně tomu bylo i s mocným vládcem Egypta. Pod tlakem vypadal, že lituje. Ovšem když tlak pominul, ukázal, že nedošlo ke skutečnému odstranění hříchu. Každá další neupřímnost měla nepříznivý vliv na jeho mysl a charakter a značně zatvrzovala jeho srdce, takže byl stále méně schopen odevzdat se Bohu. To zase Bohu znemožňovalo kontrolovat síly obklopující národ a důsledkem byla následující rána, která postihla Egypt. Když nakonec, po desáté ráně, zahynuli prvorození, byl faraón zdrcen a jeho země úplně zničená. Proto již neměl sílu nadále Izraelity držet.

Ani jedno z neštěstí na ně nepřišlo proto, že by Bůh tyto prvky zkázy používal jako kárný prostředek. Jen tehdy, když vláda nad nimi opustila Jeho ruce, mohlo ke katastrofě dojít a také došlo.

Pravým opakem je jednání kriminálníků v Chicagu. Jedině když jsou ničivé zbraně v jejich rukou a pod jejich vládou, dopadá na oběti bolest a utrpení. Na druhé straně, když jsou tyto síly v Božích rukou a pod Jeho kontrolou, nemohou být nikdy zkázou.

Ve světle mnoha důkazů, zjevujících skutečné jednání Boha v Egyptě, je překvapující, že si lidé přesto nesprávně vykládají zaznamenané události. Podobenstvím s holí a hady uká-

zal Bůh velmi jasně, co v Egyptě udělá. Bůh není lhář. Jak oznámil, tak také udělal.

Zcela jasně dal zároveň najevo, že nejedná jako člověk. Člověk užívá k dosažení svého cíle moci, Bůh nikoliv.

Kristus přišel, aby přes všechny pochybnosti potvrdil věrohodnost starozákonních svědectví tím, že osobně dosvědčil a vlastním životem ukázal, jaký je Otcův charakter a jaké jsou Jeho metody. Jeho pronásledovatelé mu připsali přesně to, co připsal faraón Bohu, na což Kristus reagoval přesně tak, jako reagoval Jeho Otec.

Nadávali Mu a posmívali se, bičovali Ho a plivali na Něj, vložili Mu na záda strašný kříž a nakonec Jej ukřižovali. Přesto zde není ani stopy po duchu odvety. Kristus nesáhl po zbraních síly, které měl možnost použít ke zničení svých nepřátel, i když to mohl lehce udělat. Jeho jediná odpověď se projevila ve zvolání plném lásky a soucitu: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ *Lukáš 23,34.*

Proč ne dříve

Věří-li člověk, že Bůh použil proti Egypťanům násilí, aby si vynutil propuštění svého lidu, vyjadřuje vlastně hrozné obvinění proti

Bohu. Obžalovává Její tím, že nechal židy záměrně a bezcitně po staletí trpět v otroctví, přestože je mohl osvobodit daleko dříve.

Kdo má neomezenou moc a užívá ji jako prostředku k prosazení své vůle, může přece své záměry vykonat, kdy bude chtít. Je-li to Boží způsob, jak si mnozí myslí, pak zůstávali Izraelité celou dobu v otroctví jen proto, že se Bůh nerozhodl je propustit. Byli po staletí utlačováni v krutém otroctví a všechno toto utrpení by muselo být připsáno Bohu, protože již dříve nepřispěl svou mocí k jejich vysvobození. Bůh nemůže být Bohem lásky a zároveň jednat takovým způsobem.

Bůh nikdy neřeší problémy násilím. Proto nebyl okamžik izraelského osvobození závislý na vlastním Božím sobeckém přání, ale na hloubce odpadnutí Egyptanů. Jejich odpadnutí vedlo k odloučení se od Boha, a tím byly uvolněny ničivé síly, které na ně dopadaly, takže nakonec nebyli schopni otroky udržet. Jedině tehdy mohli svobodní odejít.

Jsou-li pochopeny tyto zásady, není těžké vidět, proč museli být Izraelité dlouho v otroctví.

Bůh se neodkloní od svých cest, neboť ví, že použití násilí nikdy nevede k vytouženému cíli. Kdo používá násilí, přivádí si sám vlastní porážku; *Matouš 26,52; Zjevení 13,10*. Kdyby

bylo Jeho způsobem vládnout z pozice moci, potlačil by vzpouru hned při jejím vzniku. Pak by nebylo na světě tak dlouhého údobí hříchu.

Hříchu však muselo být dovoleno jít dál svou cestou tak dlouho, až zničí sám sebe a všechny, kdo na něm lpí. Teprve potom může Pán stvořit novou Zemi a nové nebe, bez nebezpečí, že se opět znečistí.

Očištění chrámu

Již na počátku svého veřejného působení očistil Kristus chrám od prodavačů a penězoměnců. Příběh je zaznamenán u *Jana* 2,13-22. Jeho duše byla hluboce rozrušena tím, co vidí, a „ . . . udělav bič z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly zpřevracel“; ve verši 15.

Událost může být stejně nesprávně vyložena jako ta o egyptských ranách a většinou je. Bez pochyb se přijímá zjednodušený výklad, že Kristus zde lidem opravdu vyhrožoval zbičováním a kdyby se nestalo, že Jej uposlechli, udělal by to.

Jestliže taková byla skutečnost, jak se potom mohlo Jeho jednání lišit od jednání vůdců zločineckého gangu? V čem by spočíval rozdíl mezi Jeho cestami a cestami lidskými?

Otázky volají po jiném náhledu na celou událost, abychom uviděli, co *se* vlastně stalo. Uvedený novozákonní příběh je shodný s událostí zaznamenanou ve Starém zákoně. Kristus jednal s penězoměnci obdobně, jako jednal Bůh s faraónem. Je jen jinou ukázkou, jak Bůh udržuje a ovládá sílu. Okolnosti a činy jsou si ce trochu odlišné, ale poselství je stejné. Větší rozdíl spočívá v tomto jednání: Mojžíš dopustil, aby se hůl dostala z jeho rukou a vlády, zatímco Kristus neupustil svůj bič a tedy ani kontrolu nad ním.

Události, které v obou situacích následovaly, byly naprosto shodné s tím, co svými skutky předpověděl jak Mojžíš, tak i Kristus. Mojžíš upuštěním hole oznámil Egyptu katastrofy, které měly přijít a opravdu přišly. Kristus naproti tomu Židy v chrámu ujistil, že byl zatím čas k pokání, neboť měl stále ještě nad bičem vládu. Proto na ně nepřišlo větší neštěstí, dokud byl mezi nimi. Kristovo jednání také varovalo pro případ nebezpečí, že jejich neustálé odpadání Ho donutí bič upustit. Pakliže k tomu dojde, stane se osud Egyptanů i jejich osudem. Historie ukazuje, že odmítli činit pokání. Úplně a pyšně se odvrátili od Boha a hůl se změnila v hada. Svědčí o tom i zkáza a krveprolití v Jeruzalémě v roce 70 n.l.

Nebylo možné, aby je Kristus zasáhl bičem. Nepozvedl ho za tím účelem. Hrozivě nad nimi sice visel, ale dokud byl v Kristových rukou, nikdy neudeřil. Pro Židy mělo být nejdůležitější starostí ponechat ho tam, odkud je nikdy nemohl zranit ani zničit.

Když se tedy důkladně srovná jednání Boha v Egyptě a Krista v chrámě, je jasné, že Kristus mluvil pravdu, když prohlásil, že činí jen to, co Jeho Otec a stejným způsobem, jako On.

Svědectví kříže

Kříž je dokonalým zjevením jak Božího tak i satanova charakteru a způsobu jejich jednání. Povaha boje, který se odehrál na kříži, nevyžadovala nic menšího, než plné nasazení obou stran. Nic nemohlo zůstat v záloze.

Přestrojení, které satan nosil, aby zakryl svou pravou tvář, bylo strženo stejně tak jako maska, s níž zahalil jméno a povahu Boží, aby Je falešně představil před vesmírem.

V tomto obrovském boji ukázal Zlý, kým skutečně je: tvorem natolik upsaným službě sobě, že obětoval i život Toho, který ho stvořil a dal mu vše, co měl. Satan odhalil ducha, kterého projevil již v pozemských zločineckých vůdcích. Způsob, jakým zacházel s Ježíšem, je

obrazem toho, jak bude zacházet s každým, jenž mu neslouží.

Jak hluboce můžeme být vděční za to, že Bůh takový není. Museli bychom se třást hrůzou, kdyby tomu tak bylo. Bůh a Kristus se řídí naprosto jinou zásadou — zásadou sebeobětavé služby lásky. Slouží všem bez ohledu na oběť, kterou musí zaplatit. Nedělají odstrašující případy z těch, kteří nechtějí poslouchat. Naopak, na vlastním příkladě ukazují, že jsou dalecí toho, aby brali životy lidem — dávají svůj vlastní.

Kristovo roucho je skutečně skropeno krví — Jeho vlastní. I satanovo roucho je potřísněno krví — krví druhých. Jak naprosto rozdílní jsou tito dva! Když se pozorně porovnají cesty člověka a satana, ukáže se, že jsou stejné. Žádné jejich způsoby a zásady však není možné najít v životě Krista nebo Jeho Otce, pokud jim nejsou neprávem připisovány.

Ale to není všechno: způsob, jakým Ježíš zemřel, je nejlepším důkazem, že Bůh nezabíjí hříšníka. V zahradě Eden si člověk zvolil svou vlastní cestu. Neuposlechl zákon lásky a zavrhl svého Udržovatele života. Sám se tím vystavil následkům přestoupení zákona. V tentýž den, kdy tak učinil, byl by musel — jak řekl Bůh — zemřít, pokud by se ovšem nesta-

lo něco neočekávaného. Ve chvíli, kdy člověk přestoupil příkázání, postavil se Kristus mezi živé a mrtvé a řekl: Nechť trest padne na mne!

Kristus přišel na Zemi, aby za nás nesl a přijal trest, který by jinak každého zahubil. V tom spočívá rozhodující myšlenka. Kristus nepřišel, aby vzal na sebe jen nějaký trest, ale právě ten, který si zasloužil člověk. Je zcela jasné, že kdyby Kristus nesl pouze o něco méně, než náš trest, nemohli bychom být spase-ni. Míra trestu musela být zaplácena v plné výši.

Existují dva pohledy na to, jak musí jedinec, který nečiní pokání, nést svůj osud. Všeobecná představa říká: Bůh, jehož trpělivost dojde ke konci, použije svou nesmírnou moc, aby očistil vesmír od neposlušných. U takového učení je skutečné usmrcení provedeno Bohem.

Kdyby to byla pravda, zemřel by Ježíš stejným způsobem, protože musel zemřít naší smrtí. Měla-li být naše smrt vykonána Boží rukou, potom by nevyhnutelně Otec přímo po-pravil svého Syna.

Druhá představa je následující: hříšník se sám vzdaluje od Boha. Pro Boha je následně nemožné, aby dokonale ovládal síly, jež se nacházejí v člověku i mimo něj. Důsledkem je jeho smrt prostřednictvím vlastní hříšnosti.

Je-li toto pravda, pak musel Kristus zemřít stejně.

Způsob, kterým zemřel Kristus, tedy jasně dokazuje, jak umírá nekající hříšník. Naštěstí neexistuje žádné tajemství kolem Kristovy smrti. Nastala zcela veřejně a nikdo nemůže tvrdit, že Otec sestoupil a osobně svého milovaného, pro kříž zrozeného Syna usmrtil. Tímto zásahem Kristus nezemřel.

Kristus sám podal svědectví o tom, co se stalo. V posledních chvílích zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ *Matouš 27,46*. To nedokazuje, že by se Bůh přiblížil s vražednou zbraní v ruce! Naopak, místo toho byl od Krista odloučen, jak se odděluje od každého, kdo nelituje svých hříchů. Kristus sice nebyl hříšníkem, ale vzal na sebe tíhu hříchů světa a stál na místě přestupníka. Převzal na sebe jeho nepravosti tak dokonale, jako kdyby je sám učinil. Právě tíha hříchu Jej odloučila od Jeho Otce. Oddělen od Boha a ponechán zcela napospas hříchu — ničiteli, Kristus zemřel.

Naprostotožným způsobem zemřeli Egypťané, Sodomité, lidé před potopou světa a každý člověk, který vytrpěl tento trest smrti. Stejně tak na konci Kristova tisíciletého království vyhubí hřích ty, kteří se zdráhají přijmout dar osvobození od moci hříchu.

Vyšší a svatější představy

Bůh je láska. Jeho povaha, Jeho zákon je láska. Každý stvořitelský čin, každý plán a krok v díle spasení je výrazem této do konce nedohlédnutelné vlastnosti, která naplňuje každou část Jeho jednání a bytosti. Boží cesty jsou neměnné a Jeho zásady nezaměnitelné. Čím lépe jsou pochopeny, tím více jsou ctěny a milovány. Jeho láska, je-li poznána a jako taková přijata, naplní duši světlem a krásou. Vyvolá to pohnutí, které je v souladu s myšlením Věčného. Příjemce světla se stává součástí cyklu života a krásy. Kruh začíná u trůnu Všemohoucího, odtud vychází hřejivé světlo; potom jde skrze živé kanály jako žhavý proud k jiným lidem a od těch opět k dalším. S jakým údivem a radostí vstoupí vykoupení do Slávy svého Pána! Pobývat ve světle, které vychází od Věčného, je štěstím, kterému není rovno, a je nepopsatelnou radostí.

Nemysli si, že toto všechno se naplní až při Kristově příchodu. Pro pravé dítě Boží již nebe začalo. Boží láska přebývá v jeho srdci a v jeho životě se projevuje Boží charakter. Den za dnem se od Boha učí mluvit a myslet jako Kristus, jako Ten, který znal Otce nejlépe a nejzasvěceněji o Něm mluvil.

Je obrovskou tragédií, jak za celou dobu od pádu do hříchu je mysl člověka silně zatemněna falešnými představami těch nejzávažnějších poznatků o milujícím nebeském Otci. V tom je příčina mnohých starostí a utrpení, jež postihují lidskou rodinu. Děti mají sklon napodobovat rodiče. Je-li tedy Bůh nesprávně pochopen jako bytost, která používá dostupnou moc k vynucování si poslušnosti a uctívání, následují lidé tento příklad a utlačují své spoluočbany. Reakcí je pak snaha odporovat a přemoci vzniklý tlak. Zákonitě dochází k válkám, terorismu, vraždám a spoustě dalšího zla. Posedlí ochranou svého vlastního života a majetku a pro dosažení svých osobních přání jdou lidé cestou, jež se neohlíží na cenu, kterou za to druzí musí zaplatit.

Kdyby však přestali myslet jako lidé a pochopili pravý Boží charakter, inspirovalo by je to k Jeho napodobení. Jejich pozornost by pak nebyla upřena ke službě vlastnímu já, ale ke službě druhým bez ohledu na to, co je to bude stát. Pokud by tento duch naplňoval a motivoval každého jednotlivce tak jako Ježíše, nikdy by nebylo válek, vražd, útlaku nebo jiných podobných věcí.

Nadešel čas přestat déle myslet jako člověk a místo toho začít myslet jako Kristus, který

nám ukázal Otce takového, jakým skutečně je. Je-li obraz Boha představený Kristem opravdově a plně přijat, otevřou se všem, kteří jej uvidí, poklady spasení a vykoupení. Jejich srdce budou šťastná, neboť je psáno:

*„Totot'jest pak věčný život, aby
poznali tebe samého pravého Boha,
a kteréhožjsi poslal, Ježíše Krista.”
Jana 17,3.*

K dalšímu studiu doporučujeme:

Probudte se ke spravedlnosti . . . . . F. T. Wright

Literatura je částečně dostupná v jiných jazycích, jako například v angličtině, španělštině, polštině, rumunštině atd.

I Think as a Man, Czech Edition